

Sygn. akt II Ca 348/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Lebowa (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Kuczyńska

Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant Joanna Malena

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 4 marca 2013 roku, sygn. akt I C 584/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od K. Ł. na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. kwotę 300 zł (trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

II. odrzuca apelację w części obejmującej wniosek Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję;

III. zasądza od K. Ł. na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 348/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 4 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Łukowie oddalił powództwo Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. przeciwko K. Ł. o zapłatę kwoty 300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2011 roku do dnia zapłaty.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Rejonowego:

W dniu 17 czerwca 2011 roku w karetka Oddziału Ratunkowego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. zabrała leżącego w parku K. Ł., który znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. Pozwanego podano niezbędnej hospitalizacji, a następnie wypisano ze szpitala. K. Ł. poza otarciami naskórka nie miał żadnych obrażeń. Podlegał on ubezpieczeniu zdrowotnemu w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne wobec uchylecia art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (k. 18 i 22).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł Samodzielny Publiczny Zakład Opiek Zdrowotnej w Ł.. Zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- 1) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku
- 2) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 220 ust. 1 w związku z art. 221 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w znacznej części.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są bezsporne, albowiem strona powodowa nie kwestionuje ich we wniesionej apelacji. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje zatem jako własne.

Stąd też jurydycznej weryfikacji poddać należało sformułowaną na podstawie ustaleń faktycznych ocenę prawną roszczenia zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Konkretyzując podstawę prawną żądania pozwu, Sąd pierwszej instancji niezasadnie stwierdził, że przepis art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z tym przepisem za świadczenia zdrowotne udzielone osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości publiczny zakład opieki zdrowotnej pobiera opłatę niezależnie od uprawnień do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych, jeżeli jedyną i bezpośrednią przyczyną udzielonego świadczenia było zdarzenie spowodowane stanem nietrzeźwości tej osoby.

Stosownie do treści art. 220 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej utraciła moc ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej, jednakże ustawa o działalności leczniczej weszła w życie z dniem 1 lipca 2011 roku, poza niektórymi przepisami, które weszły w życie jeszcze później – art. 221 ustawy o działalności leczniczej.

Oznacza to, że żądanie zapłaty z tytułu zrealizowanego świadczenia zdrowotnego jest zasadne, bowiem świadczenie zostało udzielone K. Ł. w dniu 18 czerwca 2011 roku. Wysokość żądania została przez powoda wykazana dokumentami w postaci faktury (k. 4) i cennika usług (k. 7-8) oraz nie była kwestionowana w toku procesu przez pozwanego.

Roszczenie o zapłatę ustawowych odsetek uzasadnia art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c.

Należało zatem na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok i zasądzić od K. Ł. na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ł. kwotę 300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2011 roku do dnia zapłaty.

Apelacja podlegała odrzuceniu w części obejmującej wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancje na podstawie art. 373 k.p.c. Zgodnie z jednolitym - w tym zakresie - stanowiskiem judykatury, jeżeli strona wniosła środek odwoławczy dotyczący przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia, to środek ten podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny z powodu braku substratu zaskarżenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011 roku, sygn. II PK 34/11, Lex 1103014). Wyrok Sądu Rejonowego nie zawiera orzeczenia o kosztach procesu, zatem strona powodowa nie może skutecznie zaskarżyć orzeczenia w tej części.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem drugiej instancji stanowi także art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone od K. Ł. na rzecz powoda koszty składa się kwota 60 zł wynagrodzenia pełnomocnika, które to wynagrodzenie ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w związku z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1439 ze zmianami) oraz opłata od apelacji w wysokości 30 zł.

Z tych przyczyn i na podstawie powołanych przepisów Sad Okręgowy orzekł, jak w wyroku.